

1

PSYCHE

Weer een avond, en alweer een feest waar ik helemaal niet bij wil zijn.

Ik probeer mijn misselijkmakend zoete drankje niet te krampachtig vast te houden terwijl ik aan de periferie van de ruimte rond dwaal. Zolang ik me maar blijf verplaatsen, zal mijn moeder niet op me afkomen stormen. Je zou denken dat de gebeurtenissen van de afgelopen paar maanden wel hadden volstaan om haar nog eens goed over haar ambities te laten nadenken, maar als Demeter íéts is, dan is het wel gedreven. Ze is erin geslaagd een van haar dochters uit te huwelijken – jawel, zij eist de eer op voor het feit dat Persephone met Hades is getrouwd – en nu heeft ze haar oog op mij laten vallen.

Ik zou nog liever mijn eigen been afknagen dan met iemand in deze ruimte te trouwen. Stuk voor stuk zijn ze nauw verbonden met een lid van de Dertien die Olympus besturen: Zeus, Poseidon, Demeter, Athene, Ares, Hephaistos, Dionysos, Hermes, Artemis, Apollo en Aphrodite. De enige twee die ontbreken, zijn Hades en Hera, Hades omdat hij een erftitel heeft en zelfs Zeus zijn aanwezigheid bij dit soort evenementen niet kan eisen, en Hera omdat onze huidige Zeus ongehuwd is, wat maakt dat Hera's titel onbezet is.

Dat zal hij niet lang blijven.

Al is het zeker een grote ruimte, toch voelt het opmerkelijk claustrofobisch. Zelfs de reusachtige ramen met uitzicht over Olympus zijn niet opgewassen tegen de hitte van zoveel lijven. Ik kom in de verleiding om naar buiten te gaan en even kou te lijden, alleen maar om wat frisse lucht binnen te krijgen, maar dan zit ik in de val als iemand besluit een praatje aan te knopen. In het

gewoel kan ik tenminste in beweging blijven.

Het avondje is niet officieel een huwelijksmarkt, maar dat zou je niet afleiden uit de manier waarop Aphrodite de ene na de andere persoon langs onze nieuwe Zeus laat paraderen op de plek waar hij onderuit op de troon zit die ooit van zijn vader was. Die troon is groot en van goud en opzichtig. Hij had bij de vader gepast, maar past niet bij de zoon. Het is niet aan mij om een oordeel te vellen, maar het ontbreekt hem aan het waardige charisma dat de vorige Zeus wel had. Als hij niet oppast, zullen de piranha's van Olympus hem levend verslinden.

'Zeus,' kirt Aphrodite. Ze is inmiddels vaak genoeg op en neer naar de troon gelopen om me een goed kijkje te bieden op de felrode jurk die zich tegen haar strakke lichaam vleit en scherp afsteekt bij haar bleke huid en blonde haar. Ditmaal heeft ze een jonge, witte jongen op sleeptouw. Op het eerste gezicht herken ik hem niet, wat betekent dat hij een vriend of een ver familielid is of het twijfelachtige genoegen smaakt om een van Aphrodites lievelingsprojectjes te zijn. Op weg door de menigte kijkt ze stralend naar Zeus. 'Je moet absoluut kennismaken met Ganymedes.'

'Psyche.'

Ik spring bijna overeind als mijn moeder achter me opduikt. Het kost me de grootste moeite om een passieve glimlach op mijn gezicht te toveren. 'Hallo, ma.'

'Je bent me aan het ontlopen.'

'Helemaal niet.' En reken maar dat ik dat wel doe. 'Ik ging een drankje halen.' Ik steek mijn glas omhoog om het te bewijzen.

Ma knijpt haar ogen samen. In tegenstelling tot Aphrodite, die de indruk wekt vastbesloten te zijn elk druppeltje jeugdigheid dat ze nog heeft vast te houden, heeft mijn moeder zichzelf toegestaan met gratie oud te worden. Ze ziet er precies uit als wat ze is: een buitengewoon stijlvolle witte vrouw van in de vijftig met donker haar. Ze tooit zich met macht zoals sommige mensen zich met sieraden tooien. Wanneer mensen naar Demeter kijken, voelen ze zich meteen op hun gemak omdat ze iets uitstraalt wat de belofte inhoudt dat zij voor alles zal zorgen.

Op die manier heeft ze de titel ook verworven.

Toen het moment daar was dat ik mijn eigen publieke persoonlijkheid moest vormen, keek ik naar haar om inspiratie op te doen, ook al ging ik met mijn imago een andere kant op. Uit persoonlijke ervaring weet ik dat je beter in de massa kunt opgaan dan voor de menigte op te staan en een doelwit van jezelf te maken.

‘Psyche.’ Mijn moeder pakt me bij mijn arm en manoeuvreert ons beiden naar de troon van Zeus. ‘Ik ga je aan Zeus voorstellen.’

‘Ik heb hem al eens ontmoet.’ Diverse malen, om precies te zijn. We werden tien jaar geleden aan elkaar voorgesteld toen moeder de functie van Demeter overnam, en sindsdien bezoeken we dezelfde feestjes. Tot een paar maanden geleden was hij nog Perseus, erfgenaam van de titel Zeus. Voor zover ik het kan beoordelen, is hij bij lange na niet het roofdier dat zijn overleden vader was, maar dat wil nog niet zeggen dat hij helemaal geen roofdier is. Hij is opgegroeid in het blinkende addernest van de bovenstad. Je kunt niet zo lang overleven zonder niet op zijn minst een beetje een monster te zijn.

De hand van mijn moeder klemt zich vaster rond mijn arm en ze laat haar stem dalen. ‘Goed, maar je gaat hem nog eens ontmoeten. En nu echt. Vanavond.’

We zien hoe Zeus Ganymedes nauwelijks een blik waardig keurt. ‘Het ziet ernaar uit dat hij er helemaal niet op zit te wachten om iemand te ontmoeten.’

‘Dat komt doordat hij jou nog niet heeft ontmoet.’

Ik snuif. Ik kan het niet laten. Ik ken mijn sterke punten. Ik ben best knap, maar ik ben geen adembenemende schoonheid zoals mijn zussen dat zijn. Mijn ware kracht ligt in mijn hersenen, en ik betwijfel ten zeerste of Zeus dat op prijs stelt.

En bovendien wil ik helemaal geen Hera zijn.

Maar het doet er niet echt toe wat ik wil, waar of niet? Ma heeft hopen plannen en ik ben nu eenmaal de beste kandidaat van haar overgebleven ongehuwde dochters. Maar al dat innerlijke gewoel even daargelaten neem ik aan dat er ergere lotsbestemmingen zijn dan een van de Dertien te worden. Als ik Hera word, komt het enige gevaar dat me werkelijk bedreigt van Zeus. En in elk geval

heeft deze Zeus niet de reputatie dat hij zijn partners kwaad doet.

Ik weet een glimlach te produceren terwijl mijn moeder me door de menigte heen voert in de richting van de opzichtige troon en de man die daarop zit. We lopen maar een paar passen achter Aphrodite en Ganymedes als Zeus ons ziet. Hij glimlacht niet, maar de interesse licht op in zijn blauwe ogen en hij knipt met zijn vingers naar Aphrodite. ‘Nu is het genoeg.’

Een vergissing.

Aphrodite draait zich naar ons om. In een ommezien heeft ze me afgeschreven en haar blik glijdt langs me heen, waarna ze zich tot mijn moeder wendt. Haar rivale, al is die term veel te platvloers voor de diepe verachting die deze twee vrouwen voor elkaar koesteren.

‘Demeter, schat, ik weet gewoon zeker dat je deze dochter niet als een potentiële huwelijkskandidate beschouwt.’ Aphrodite kijkt nadrukkelijk naar mijn lichaam. ‘Sorry hoor, Psyche, maar je bent niet echt het juiste type om Hera te worden. Je... past gewoon niet in die rol. Ik weet zeker dat je dat begrijpt.’ Haar glimlach wordt suikerzoet maar slaagt er niet in het gif in haar woorden te verzachten. ‘Als je dat wilt, stuur ik je met alle liefde het lifestyleplan dat ik iedereen aanraad die graag wil trouwen terwijl ik op zoek ga naar een passende huwelijkskandidaat.’

Jemig, ze probeert niet eens een beetje subtiel te zijn. Heerlijk.

Ik krijg niet de kans om te reageren, want mijn moeder versteekt haar greep op mijn arm en werpt de andere vrouw een stralende glimlach toe. ‘Aphrodite, schat, je loopt hier al lang genoeg rond om een hint te vatten. Zeus heeft je weggestuurd.’ Ze buigt naar voren en laat haar stem dalen. ‘Ik weet dat afwijzing pijn doet, maar het is belangrijk om de rug recht te houden. Misschien kun je in plaats daarvan aan een huwelijk voor Ares werken. Lager hangend fruit, zeg maar.’

In aanmerking genomen dat Ares vast boven de tachtig is en zogezegd al op de poorten van de onderwereld aan het bonzen is, is het geen wonder dat Aphrodite met haar ogen zo’n beetje vuur spuwt naar mijn moeder. ‘Eigenlijk...’

‘Waar hebben we het over?’

De vraag komt van een grote, witte vrouw die tussen Aphrodite en Demeter stapt met een zelfvertrouwen waar alleen een lid van de familie Kasios mee wegkomt. Eris Kasios, dochter van de vorige Zeus, zuster van de huidige. Ze zwaait een beetje op haar voeten, alsof ze te veel heeft gedronken, maar de scherpe intelligentie in haar ogen wordt niet getemperd door de alcohol. Dus dan is het een act.

Aphrodite en mijn moeder reichten allebei hun rug en ik zie precies het moment waarop ze besluiten dat het in hun eigen belang is om beleefd te zijn. Aphrodite glimlacht. ‘Wat zie je er weer adembenemend uit vanavond, Eris.’

Ze spreekt de waarheid. Eris is zoals altijd in het zwart – een lange jurk met een diepe V-uitsnijding aan de voorkant bijna tot aan haar navel en een split opzij die bij elke stap een stuk been onthult. Haar donkere haar valt om haar heen in golven die er heel natuurlijk uitzien, wat alleen maar een aanwijzing is van hoeveel tijd ze erin heeft gestoken.

Eris grijnst haar toe, waarbij haar vuurrode lippen op zo’n manier omhoogkrullen dat de haartjes in mijn nek omhoogkomen. ‘Aphrodite. Het is me een genoegen, zoals gewoonlijk.’ Ze draait zich naar mij om en haar glas kantelt, waardoor groene, naar drop ruikende vloeistof zowel de rode jurk van Aphrodite als de groene van mijn moeder bespat. Beide vrouwen slaken kreetjes en springen achteruit.

‘Oeps.’ Eris drukt een hand tegen haar boezem, met een volmaakt oprechte gezichtsuitdrukking. ‘Mijn goden, neem me niet kwalijk. Ik heb vast te veel gedronken.’ Ze zwaait een beetje op haar voeten, en mijn moeder springt naar voren om haar elleboog te pakken, waarbij ze bijna in aanvaring komt met Aphrodite, die hetzelfde probeert te doen.

Geen mens die zou willen dat de zus van Zeus op een feestje instort en een scène schopt, waarmee ze hem misschien in verleidenheid brengt en een eind aan de festiviteiten maakt.

Ze hebben het er zo druk mee om te zorgen dat ze overeind blijft dat ze geen van beiden merken dat ze mij een blik toewerpt en...

knipoogt. Ik blijf staren, en dan rukt Eris haar kin opzij bij wijze van overduidelijk bevel om me uit de voeten te maken.

Wat zullen we nou krijgen?

Ik blijf niet hangen om dat te vragen. Inmiddels begint Aphrodite die van haakjes voorziene pijlen die zij woorden noemt op mijn moeder af te vuren, en Demeter stapt op de streep af die in het zand tussen hen tweeën is getrokken. Als ze zo bezig gaan, houden ze dat soms wel uren vol. En maar uithalen naar elkaar.

Ik werp een blik op Zeus, maar die heeft zich afgewend en zit zachtjes met Athene te praten. Nou ja. Als moeder mij dan zo nodig echt aan Zeus wil voorstellen, is vanavond zo te zien niet de aangewezen avond.

Of misschien ben ik gewoon op zoek naar een goede reden om te ontsnappen.

Ik maak me verder geen zorgen om mijn moeder. Die kan Aphrodite wel aan. Dat doet ze al jaren. ‘Pardon,’ mompel ik. ‘Ik moet naar het toilet.’ Niemand let op me, wat me heel goed uitkomt.

Ik ben al onderweg, glip door de menigte smokings en luxeuze japonnen in een regenboog van kleuren. Diamanten en onbetaalbare juwelen glinsteren onder het licht overal in de ruimte, en ik zou zweren dat ik voel hoe de ogen op de portretten aan de muur me volgen. Tot een maand geleden waren het er nog maar elf, plus één lijst die leeg was gelaten voor de volgende Hera, en elk daarvan is een afbeelding van een van de Dertien. Alsof ook maar iemand eraan herinnerd moet worden wie het in deze stad voor het zeggen heeft.

Vanavond zijn ze er dan eindelijk alle dertien.

Hades is aan het geheel toegevoegd, en zijn duistere afbeelding vormt een rechtstreeks tegenwicht tegen de lichtere tinten van de andere twaalf. Hij kijkt woest omlaag naar de ruimte zoals hij woest naar de mensen hier kijkt als hij er eens voor kiest om aanwezig te zijn. Ik zou willen dat hij er vanavond was, al was het alleen maar omdat dat zou betekenen dat Persephone er dan ook was. Deze feestjes waren zoveel makkelijker te verdragen toen zij aan mijn zijde was. Nu ze weg is en aan Hades' zijde over de

benedenstad regeert, is het extreem vervelend om in de Dodonatoren te zijn.

En het zal nog veel erger zijn als ik Hera ben.

Ik laat die gedachte los. Het heeft geen zin om me er zorgen over te maken voordat ik weet wat mijn moeder precies van plan is en hoe ontvankelijk Zeus daarvoor is. In de hoek vang ik een glimp op van Hermes, Dionysos en Helena Kasios, die samen aan een hoge tafel zitten. Ze lijken een soort drankspelletje te doen. Die vermaken zich tenminste. Zij hebben niets te verliezen in deze ruimte. Ze bewegen zich even natuurlijk door de machtsspelletjes en de zorgvuldig verholde dreigementen als haaien door het water.

Ik kan best net doen alsof – ik ben goed in doen alsof – maar het zal nooit instinctmatig zijn, zoals dat met dat soort mensen gaat.

Zonder mijn pas te vertragen duw ik de deur open en ik loop de rustige gang in. Het is na werktijd en we zitten op de bovenste etage van de toren, dus de gang is verlaten. Mooi zo. Ik haast me langs de op regelmatige afstanden geplaatste deuren met hun gordijnen tot op de grond die naadloos op elkaar aansluiten. Ik krijg er de zenuwen van, vooral 's avonds laat. Ik kan maar niet het gevoel afschudden dat er iemand achter verborgen zit te wachten tot ik voorbijkom. Ik moet mijn blik naar voren gericht houden, ook al zorgt een zacht geritsel achter mijn rug ervoor dat mijn instincten schreeuwen dat ik het op een lopen moet zetten. Ik weet wel beter; het zijn mijn eigen echoënde voetstappen die de indruk wekken dat ik word gevolgd.

Ik kan niet aan mezelf ontsnappen.

Ik kan niet ontsnappen aan het gevaar dat in de hoofdbalzaal op de loer ligt.

Ik neem alle tijd op het toilet, klem mijn handen rond de wasbak en adem diep in. Koud water zou heerlijk zijn tegen mijn gezicht, maar dan kan ik mijn make-up niet goed fatsoeneren, en als ik terugga met ook maar een enkel haartje op de verkeerde plek, krijg ik de roofdieren achter me aan. Als ik Hera word, worden die stemmen luider, onontkoombaar. Ik ben nu al niet genoeg voor hen, of beter gezegd, ik ben te veel. Te stil, te dik, te lelijk.

‘Schei uit.’ Als ik dat hardop zeg, krijg ik weer vaste grond onder mijn voeten. Een beetje.

Die beledigingen zijn geen overtuigingen van mij. Ik heb er hard aan gewerkt om te zorgen dat dat niet zo is. Alleen als ik hier ben, waar ik met mijn neus word gedrukt op wat in Olympus als perfectie wordt beschouwd, steekt die giftige stem uit mijn tienerjaren zijn gemene kop op.

Vijfmaal ademhalen. Langzaam inademen. En nog langzamer uitademen.

Tegen de tijd dat ik bij vijf ben, voel ik me een beetje meer mezelf. Ik til mijn hoofd op, maar vermijd het om naar mijn spiegelbeeld te kijken. De spiegels hier vertellen niet de waarheid, ook al zitten die leugens alleen in mijn hoofd. Het is maar beter om ze compleet te vermijden. Nog een laatste keer ademhalen, en dan dwing ik mezelf de betrekkelijke veiligheid van het toilet te verlaten en terug te keren naar de gang.

Hopelijk hebben mijn moeder en Aphrodite hun ruzie bijgelegd of hebben ze zich ermee in een of andere hoek van de balzaal teruggetrokken, zodat ik naar het feest kan terugkeren zonder weer bij het drama betrokken te raken. Me op de gang verstoppen tot het tijd is om te vertrekken is geen optie. Ik weiger Aphrodite te laten merken dat haar woorden me ook maar een beetje hebben geraakt.

Ik hoef maar twee stappen te zetten om te beseffen dat ik niet alleen ben.

Er komt een man mijn kant op gewankeld uit de richting van de liften. Heel even overweeg ik hem te negeren en terug te gaan naar het feest, maar dat betekent dat hij me zal volgen. Om nog maar voorbij te gaan aan het feit dat we hier maar met zijn tweeën zijn en ik dus onmogelijk net kan doen alsof ik met iets anders bezig ben dan hem negeren. Misschien is hij dronken, misschien is een beetje indrinken voorafgaand aan het feest een beetje doorgeschoten.

Met een innerlijke zucht schuif ik mijn openbare persoonlijkheid weer op haar plaats en wuif met een klein glimlachje naar hem. ‘Beetje aan de late kant?’

‘Zoiets, ja.’

O verdomme. Ik ken die stem. Ik doe altijd erg mijn best om de man van wie die stem is te ontlopen.

Eros. De zoon van Aphrodite. De fixer van Aphrodite.

Op mijn hoede kijk ik toe terwijl hij dichterbij komt, en zodra hij me heeft bereikt, stap ik uit de schaduw. Hij is net zo adembenemend als zijn moeder. Lang en blond, al heeft zijn haar een duidelijke krul die rond elk ander gezicht schattig zou staan. Zijn trekken zijn te mannelijk om ooit zoiets ongevaarlijks als schattig te zijn. Hij is lang en heeft een krachtig lichaam, en wel zo duidelijk dat zelfs zijn dure pak niet kan verhullen hoe breed zijn schouders en hoe gespierd zijn armen zijn. De man is gebouwd op geweld, met een gezicht dat een beeldhouwwerk nog aan het huilen zou krijgen. Heel treffend uitgedrukt, mag ik wel zeggen.

Mijn oog valt op een vlek op zijn witte shirt en ik knijp mijn ogen toe. 'Is dat bloed?'

Eros kijkt omlaag en vloekt zacht. 'Ik dacht dat ik er geen een gemist had.'

Het heeft geen zin om die uitspraak nader te onderzoeken. Ik moet hier weg wezen, en snel ook. Alleen... 'Je loopt mank.' Of eigenlijk strompelt hij, maar niet omdat hij dronken is. Daar spreekt hij te duidelijk voor.

'Niet waar,' antwoordt hij luchtig. Makkelijk gelogen. En ja, hij loopt mank, en het is werkelijk bloed. Ik weet wat dat betekent; hij is vast en zeker net teruggekomen na het namens Aphrodite plegen van een of andere gewelddaad. Het laatste wat ik wil, is betrokken raken bij die twee.

En toch aarzel ik. 'Is dat jouw bloed?'

Eros blijft naast me staan, zijn blauwe ogen tonen geen enkele emotie. 'Het is bloed van het vorige knappe meisje dat te veel vragen stelde.'

PSYCHE

Eros Ambrosia vindt me knap.

Die nutteloze, onbezonnen gedachte leg ik meteen het zwijgen op. 'Ik ga even net doen of dat een grapje is.' Ook al weet ik wel beter. Niets zo gevaarlijk als een knappe meid zijn die kans ziet Aphrodite kwaad genoeg te maken om ervoor te zorgen dat ze haar zoon op haar afstuurt.

En al helemaal een knappe meid die haar plannen dwarsboomt om haar keus voor de volgende Hera binnen te slepen.

'Echt niet.'

Ik kan niet uitmaken of Eros nu serieus is of niet, maar een mens kan niet voorzichtig genoeg zijn. Hij wil overduidelijk niet praten, en het is een heel slecht idee om ook maar een minuut langer in zijn gezelschap te verkeren dan absoluut noodzakelijk is. Ik doe mijn mond open om me te excuseren, maar dat is niet wat eruit komt. 'Als je daar gewond en al naar binnen gaat, zou iemand weleens kunnen besluiten om het karwei af te maken. Je moeder en jij hebben al meer dan genoeg vijanden in die zaal.' Ik hoef hem toch zeker niet te vertellen dat die vijanden zich bij het minste of geringste vertoon van zwakte als wolven op hun prooi zullen storten?

Eros trekt zijn wenkbrauwen op. 'En wat kan jou dat schelen?'

'Dat kan me niets schelen.' En dat is ook echt zo. Ik ben gewoon een dwaas die van geen ophouden weet. Wat er ook verder voor Eros geldt, hij heeft er net zomin als ik voor gekozen om een kind te zijn van een van de Dertien. 'En ik ben evenmin een volslagen psychopaat. Laat me je toch helpen.'

‘Ik heb je hulp niet nodig.’ Hij draait zich om en loopt de kant op waar hij vandaan kwam, richting de lift.

‘En toch bied ik je die hulp aan.’ Mijn lichaam neemt de beslissing om hem te volgen voordat mijn hersenen die beslissing hebben ingehaald, en mijn benen bewegen op eigen kracht en voeren me verder weg van de betrekkelijke veiligheid van het feest. De lift in stappen voelt als voorbij het punt stappen dat er nog terugkeer mogelijk is. Kon ik maar zeggen dat ik veel te heftig reageer, maar Eros’ reputatie is hem vooruitgesnelde en die is... heel erg gewelddadig en heel erg gevaarlijk. Ik klem mijn handen voor mijn lichaam ineen en vecht tegen de drang om maar wat te gaan babbelen.

We gaan maar een paar verdiepingen omlaag, en vervolgens gaat hij me voor langs kantoren van glas en roestvrij staal naar een deur die onder de aanraking van zijn hand openzwaait. Pas als we samen zijn opgesloten, zie ik dat het een luxueuze toiletruimte is. Net als de rest van de Dodona-toren is hij minimalistisch ingericht met zwarte tegelvloeren, een paar wc’s, een douche achter een tegelwand, en een drietal roestvrijstalen wastafels. Er is zelfs een kleine ruimte naast de deur waar een paar gemakkelijke stoelen staan met een kleine ronde tafel ertussen.

‘Je kent hier dus de weg.’

‘Mijn moeder heeft vaak zaken af te handelen met Zeus.’

Ik moet slikken. ‘Boven waren ook toiletruimten.’ Dichter bij de betrekkelijke veiligheid van het feest.

‘Hier zijn eerstehulpspullen.’ Hij buigt zich voorover om een van de kastjes onder een wastafel open te maken en krimpt ineen.

Dat maakt dat ik in beweging kom. Dat is waarom ik hier ben: om te helpen, en niet om hem te zien worstelen. ‘Ga nou maar zitten voordat je omvalt.’

Ik kijk ervan op dat hij er niets tegen inbrengt maar alleen naar het zitje strompelt en op een van de stoelen gaat zitten. Het zou een vergissing zijn om al te hard over deze situatie na te denken, dus concentreer ik me op de taak om te achterhalen hoe erg hij gewond is, hem op te lappen en naar de balzaal terug te keren voordat mijn

moeder er een patrouille opuit stuurt om naar me te zoeken.

In aanmerking genomen dat de vorige keer dat een van haar dochters vermist raakte tijdens een evenement in de Dodonatoren genoemde dochter uiteindelijk de rivier de Styx overstak en zich in Hades' armen wierp...

Kortom, het is maar beter om niet te lang weg te blijven.

Zoals gezegd staat er een eerstehulpkitje in het kastje onder een van de wastafels. Ik pak het, draai me om en verstijf. 'Wat doe je nou?' Mijn stem komt eruit als gepiep, maar ik kan het niet helpen.

Eros stopt halverwege het uittrekken van zijn shirt. 'Wat is er aan de hand?'

Er is van alles aan de hand. Ik verkeer al een decennium in dezelfde kringen als deze man, maar ik heb hem nog nooit op een feest gezien zonder dat hij strak in het pak zat en oogverblindend was. Zijn schoonheid is adembenemend en bijna te volmaakt om echt te zijn.

Op dit moment ziet hij er niet al te volmaakt uit.

Nee, hij is maar al te echt. Ik slaag er niet in om die mentale schutting omhoog te houden die ik heb opgetrokken rond Eros de gevaarlijke playboy terwijl hij zijn shirt uittrekt en een lichaam onthult dat door de goden is uitgehouden. De uitputting op zijn gezicht maakt hem alleen nog maar aantrekkelijker, iets wat ik later misschien afgrijselijk onrechtvaardig zal vinden, maar op dit moment lukt het me niet genoeg zuurstof in deze ruimte te vinden om adem te halen.

Paniek. Dat voel ik. Onversneden paniek. Het is geen aantrekkingskracht. Dat kan gewoon niet. Niet bij hem. 'Je bent je aan het uitkleden.'

Onder de witte stof zie ik dat iemand (waarschijnlijk Eros zelf) een wirwar van verbandgaasjes op zijn borstkas heeft geplakt. Hij werpt me een innemende glimlach toe die alleen aan de randen een beetje verkrampt is. 'Ik had de indruk dat je me uit de kleren wilde hebben.'

'Nee, bedankt.' Ik gooi het eruit, en die publieke persoon die